

denfor Danmarks snevne Grændser, men i hele den store, vide Verden. Dandsen og Sangen ere ikke saaledes knyttede til den Jord, hvor de ere fremvordede, at de jo meget vel kunne gjøre sig gjældende paa andre Steder, og dersom vort Theater skal vedblive at omfatte Opera og Ballet, saa maae vi virkelig finde os i at betale Sangere og Dandsere — ingenlunde det, som gives dem paa fremmede Steder, thi saa kom vi ind paa Summer, der ligge langt ud over vor Gvne — men dog saa Meget, at det med Rimelighed kan antages, at Folk ville notes dermed for at blive i deres Fædreland, i den Kreds, hvor de ere kjendte, istedetfor at tye til fremmede Lande og der tjene det 3- og 4dobbelte; men i det Dieblif, man tilbyder saa urimelige Summer som dem, Commissionens Scala maa føre til, saa mister man dem, der due noget. Ja, siger man, lad dem gaae, lad dem synge og dands, hvor de ville, det er jo dog ikke Sangen og Dandsen, der give Theatret dets nationale Betydning. Vel, lad os da holde os til Skuespillerne; jeg siger da, hvad Skuespillerne angaaer, at ogsaa deres Fordringer til Indtægter og Lønninger ere i en saadan Stigen, at man nødvendig maa tage Hensyn dertil. Jeg taler ikke om, hvad en fransk, hvad en engelsk, end ikke om hvad en tydsk Skuespiller er istand til at drive ud af sit Talent; han har et Omvaade, en Tumleplads for sig, som vore Skuespillere ikke kunne maale deres med. Men jeg vil henvisse til, hvilke Lønninger der f. Ex. findes ved Theatret i Dresden. Det er sandt, det concurrerende tydske Marked staaer udenfor, og det har sin Indflydelse til at forhøie Fordringerne; men sammenlign dog de Summer, som der betales, og læg Mærke til, at der er Kunstnere, som sandelig ikke kunne maale sig med de bedste, vi her have, men hvis aarlige Indtægter ere 3, 4, 5 Gange saa store som disse. Og see nu paa vort eget Land, hvor Forholdene jo have udviklet sig saaledes, at det kongelige Theater kan vente en flarp Concurrence. Hvad er der ikke allerede budt Kunstnere fra de smaa Theatre! Hvad troe De, at en Mand som Phister kunde faae ud af sit Talent, hvis han vilde gaae hen med

det paa Nørregade eller Amaltegade? Hvad troe De ikke, at 4 til 6 af det kongelige Theaters større Kunstnere vilde kunne udrette med deres Talent, dersom de vilde rive sig løs fra den gamle Skole, som de elste, og for hvilken de have opoffret deres bedste Kræfter, løsrive sig derfra for at aabne sig en Scene, hvor de selv vare Lederne og Virtuoserne, medens de samlede en lille Skare om sig, tilstrækkelig til at stille deres eget Talent i et klart Lys, men ikke til at skabe et fyldestgjørende Hele? Det 3 og 4dobbelte kunne de med Lethed vinde, og hvad tabte de? Støttet; thi de hidtilværende Fordele, Sikkerheden, Livsvarigheden, Pensionen, vil man jo nu tage fra dem — jeg kommer til den Deel af Lønningen, der er kaldet Livrenten, om et Dieblif. Naar man vil sige, at Theatret for Tiden er i en mærkelig Tilbagegang, at der ingen nye Genter kommer frem, og at dette maa udøve Indflydelse paa Fastsættelsen af Lønningerne, idet vi ikke længer have de store Talenter, men mere og mere synke ned til Middelmædigheden, — noget Saadant er jo oftere blevet sagt i den senere Tid — saa siger jeg, at det forholder sig hermed saaledes, at dette er reent ifftende og forbigaaende Ting, hvoraf ingen-somhelst Slutning kan drages. Det stiller sig tilfældig saaledes, at der netop i denne Tid er faldet det ene Kunstnerjubilæum efter det andet, lidt flere maaskee, end Folk synes om at faae paa een Gang, men hvad viser det? Det viser, at der er enkelte Perioder, hvor der ganske pludselig kommer en Tilgang til Theatret af gode Kræfter, hvis fulde Værdi man ikke er istand til at bedømme paa Tilgangens Tid. Iblandt de gode og dygtige Kunstnere, som nu have fejret Jubilæum, er der Nogle, som ere fuldtrufede sprungne frem paa Scenen, men Andre have sandelig mofommelig maattet arbejde sig frem gjennem allehaande Vanskeligheder og have Skridt for Skridt maattet vinde sig deres Publicum og finde deres eget Talent. Der er intgen Tvivl om, at lignende Perioder ville vende tilbage. Jeg troer endog at kunne sige, at der har været for ikke længe siden en god og nyttig Tilgang til det kongelige Theater, en Tilgang af Skuespillkræfter, hvoraf man med Rimelighed tør haabe, at der vil frem-